

Щомъ се явилъ законътъ, заедно съ него се явилъ страхътъ. Дето има законъ, тамъ има и страхъ. Дето е страхътъ, тамъ е и законътъ. Защо се страхува човѣкъ? За да не изгуби свободата си. Като се наложи закона, човѣкъ започва да се страхува. Защо? Защото законътъ всѣкога ограничава. Ето защо, за да не се ограничава, да не губи свободата си, човѣкъ трѣбва да работи, да се освободи отъ своитѣ криви разбирания. Още съ идването си на земята, човѣкъ попада подъ силата на закона. Още като малко, новородено дете, човѣкъ попада подъ закона на пеленитѣ. Майката веднага повива детето, туря го въ закона и, докато не заякне, не го освобождава отъ ограничителнитѣ условия. Като израсте, детето се освобождава отъ пеленитѣ, но влиза въ другъ законъ. Презъ цѣлия си животъ човѣкъ минава отъ единъ законъ въ другъ, не може да се освободи отъ него. Докато живѣе на земята, човѣкъ все още се намира подъ влиянието на закони, физически или духовни. За да се справя разумно съ законитѣ, човѣкъ трѣбва да има широко сърдце, т. е. широки възгледи.

Какви сж възгледитѣ на човѣка, широки или тѣсни, това се вижда при изпитанията. Само при изпитанията се познава, докжде е достигналъ човѣкъ въ развитието си. Изпитътъ е мѣрка, чрезъ която познавате, доколко човѣкъ е разбралъ Божиата Любовь. Едно отъ качествата на Божиата Любовь е всепращава-